

Ivan Mužanić rođen je 1982. godine. Sa 8 godina upisuje violinu u GŠ "Ferdo Livadić" u Samoboru. Srednjoškolsko obrazovanje nastavlja u GŠ "Blagoje Bersa" u Zagrebu u klasi prof. Ljubinka Đurića. Muzičku akademiju u Zagrebu upisuje 1999. godine, u klasi prof. Maje Dešpalj-Begović. Tijekom studija istaknuo se kao koncertni majstor Simfonijskog orkestra Muzičke akademije u Zagrebu. Diplomirao je 2004. godine. Usavršavao se u Grazu kod koncertnog majstora Bečkog radiosinfonijskog orkestra, prof. Maighread McCrann. Od početka srednje škole do diplome bio je stipendist Zagrebačke županije, Grada Samobora te Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa. Pohađao je majstorske tečajeve kod eminentnih violinskih pedagoga (Alice Schönfeld, Maja Dešpalj-Begović, Barbara Gorzynska, Melina Mandozzi, Michael Frischenschlager, Jiří Tomašek i Stefan Milenković). Sudjelovao je na državnim glazbenim natjecanjima gdje je osvojio nagrade i priznanja. Nastupao je solistički i u komornim sastavima u Hrvatskoj, Srbiji, Sloveniji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Austriji, Italiji, Švicarskoj, Češkoj i Velikoj Britaniji. Bio je vanjski suradnik Zagrebačke filharmonije i Hrvatskog komornog orkestra u razdoblju od 2003. do 2005. godine. Od 2004. godine profesor je violine u GŠ "Ferdo Livadić" u Samoboru. Od 2006. do 2011. svirao je u uličnom sastavu Fiori Musicali u kojem je surađivao sa Žarkom Hajdarhodžićem (flauta), Darkom Pelužanom (klasična gitara) i Edinom Karamazovim (lutnja, el. gitara). Jedan je od osnivača ansambla Samoborski gudači i njegov koncertmajstor. Od 2014. godine voditelj je Glazbenog odjela Ogranka Matice hrvatske u Samoboru.

Vladimir Šimunov rođen je u Zagrebu 1986. godine. Kao devetogodišnjak počeo je svirati gitaru kod prof. Michaela Imberta, te kod prof. Vesne Faulend i na kraju kod prof. Ivane Trogrlić u Glazbenoj školi Ferdo Livadić u Samoboru. Godine 2007. upisao je studij gitare na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, te magistrirao 2012. u klasi prof. Istvána Römera. Usavršavao se na seminarima gitare u klasi prof. Xhevmeta Sahatxhija, prof. Marija Nardellia, Zorana Dukića, Carla Marchionea, te Aniella Desideria. Sudjelovao je na gitarističkom natjecanju "Ivan Padovec" u Zagrebu 2005. godine, te na europskom gitarskom natjecanju "Enrico Mercatali" u Gorizii u Italiji 2009. i 2012. te ostvario vrlo dobre rezultate. Održavao je koncerte po Sloveniji i Hrvatskoj, te sudjelovao na međunarodnom festivalu klasične glazbe na Korzici, gdje je pripadao skupini glazbenika koji su predstavljali zagrebačku akademiju. Nastupao je sa Samoborskim gudačima, a 2012. i 2013. godine nastupa po Hrvatskoj sa Porinom nagrađenom klapom Cesarice. Danas se bavi i pedagoškim radom, te je zaposlen u Glazbenoj školi pri OŠ Pavao Belas u Brdovcu.

KONCERT

QUIS UT DUO

IVAN MUŽANIĆ

violina

VLADIMIR ŠIMUNOV

gitara

OŠ Pavao Belas

Ponedjeljak, 23. studenog 2015. u 19.30h

Na programu: A. Corelli, B. Bartok, M. Miletić, A. Piazzolla, M. de Falla

ULAZ SLOBODAN

PROGRAM - PLES STRUNA

Kroz povijest skladatelji klasične glazbe često su posezali za plesom kao okosnicom oko koje će svoje emocije, misli i doživljaje prenijeti u glazbeno tkivo. Povezanost glazbe i plesa neraskidiva je od čovjekovih početaka, ostvarujući se preko najvažnije zajedničke osobine, a to je ritam. Ritam je nešto što je i plesaču i glazbeniku jednako važno, jer obojica će se složiti u misli - u početku je bio ritam.

Ples struna za violinu i gitaru priča je o plesu u glazbi kroz stoljeća. Veliki barokni skladatelj Arcangelo Corelli objavio je svoj peti opus dana 1. siječnja 1700., svoju jedinu zbirku violinskih sonata i vjerojatno najljepšu i najutjecajnije zbirku ikada. Kako kaže priznati britanski violinist Andrew Manze, sve barokne sonate za violinu mogu se odrediti kao „prije“ ili „poslije Corellija“. Sonata br. 8 u e-molu primjer je barokne suite sastavljene od preludija i tri stilizirana plesa – allemande, sarabande i gige.

Arcangelo Corelli: Sonata za violinu i continuo br. 8 u e-molu op. 5

- I. Preludio
- II. Allemanda
- III. Sarabanda
- IV. Giga

Važan element muzičke osobnosti Béle Bartóka je njegova naklonost nečemu što je on prepoznao kao nestalu umjetnost. To je narodna glazba središnje Europe koju je Prvi svjetski rat bespovratno utišao. Bartók je u razdoblju od 1909. do 1913. brojnim posjetima rumunjskim selima u Transilvaniji sakupljao još svježija sjećanja na melodije i plesove tog podneblja te ih je konačno 1915. objedinio u jednom od svojih najpoznatijih djela - Rumunjskim narodnim plesovima.

Béla Bartók: Rumunjski narodni plesovi

U svome pismu Miroslavu Miletiću, jednom od najizvođenijih hrvatskih skladatelja 20. stoljeća, britanski književnik Alan Sillitoe piše da mu je glazba „puna života,

gracioznosti i energije... čista, jasna i prepuna zanimljivosti, kao i da je razumljiva srcu“. U Sonatini za violinu i gitaru, koju je Miletić skladao 1981. godine, unatoč primjeni glazbene avangarde i odličnom poznavanju suvremenih glazbenih izričaja, u prvi plan probija utjecaj izvornih folklornih i plesnih elemenata.

Miroslav Miletić: Sonatina za violinu i gitaru

- I. Allegro
- II. Andante
- III. Allegro

Ástor Piazzolla je poznat po ponovnom otkriću tanga, argentinskog plesa. Priča o tangu prati promjene u sviranju tanga u periodima od 30 godina, od njegovih provokativnih početaka u bordelima, do „pristojnijeg“ stila kulture kave tridesetih godina 20. stoljeća. Posljednja dva stavka nastavljaju priču o tangu s Piazzollinim vlastitim doprinosom razvoju tanga, njegovim „novim tangom“ (tango nuevo) s elementima jazza i klasične glazbe.

Ástor Piazzolla: Histoire du tango (Priča o tangu)

- I. Bordel 1900
- II. Café 1930
- III. Nightclub 1960

Manuel de Falla, kojem mnogi nadjevaju epitet najvećeg španjolskog skladatelja, u svome je opusu svijetu darovao ono najvrjednije što duh Španjolske može dati: vatreni temperament i duboku strast. O njemu je veliki Arthur Rubinstein napisao u svojoj autobiografiji: „Falla je izgledao kao asketski redovnik u civilnoj odjeći. Uvijek odjeven u crno, neka se melankolija skrivala u njegovoj ćelavoj glavi, prodornim crnim očima i gustim obrvama, čak je njegov osmijeh odisao tugom. Ali njegova glazba plamti strašću i intenzitetom, kao potpuni kontrast čovjeku kakvim se doimao.“ Fallin Španjolski ples prošao je sve svjetske pozornice, nerijetko izvođen sa plesačicom s kastanjetama kao solisticom, u čijem se strastvenom plesu oslikavala suština španjolskog folklor.

Manuel de Falla: Španjolski ples